

Sygn. akt V K 133/18

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w V Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w Węgorzewie w składzie:

Przewodniczący : SSR Dorota Scott- Sienkiel

Protokolant: Marta Kornacka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Giżycku (...) A. Z.

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2018r.

sprawy:

D. W.

syna J. i K. z d. K.

ur. (...) w W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 22 lutego 2017r., w sprawie sygn. akt IIK 991/16** za przestępstwo z art. 190§1 kk na karę 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

II. **Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Węgorzewie z dnia 26 lutego 2018r., w sprawie sygn. akt VK 234/17** za przestępstwa z art. 279§1 kk, 222§1 kk w zb. z art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk, art. 207§1 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 12 kk na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 września 2017r. do dnia 19 stycznia 2018r. i od dnia 24 stycznia 2018r. do dnia 23 kwietnia 2018r.

orzeka

1. Na podstawie art. 569§1 kpk w zw. z art. 85§1 i 2 kk, art. 86§1kk, art. 87§1 kk łączy skazanemu **D. W.** karę ograniczenia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt IIK 991/16 oraz karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie sygn. akt VK 234/17 i wymierza mu karę łączną 3 (trzy) lat i 4 (cztery) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres kar dotychczas odbytych oraz okres tymczasowego aresztowania w sprawie sygn. akt VK 234/17 od dnia 21 września 2017r. do dnia 19 stycznia 2018r. i od dnia 24 stycznia 2018r. do dnia 23 kwietnia 2018r.
3. W pozostałym zakresie nie objętym wyrokiem łącznym połączone wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu.
4. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu, w tym kwotę 27,60 złotych tytułem podatku VAT.

5. Zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt V K 133/18

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wobec D. W. zostały wymierzone i podlegają wykonaniu kary orzeczone następującymi prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 22 lutego 2017r., w sprawie sygn. akt IIK 991/16 za przestępstwo z art. 190§1 kk popełnione w dniu 15 października 2016r. - kara 8 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

II. Sądu Rejonowego w Giżycku V Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Węgorzewie z dnia 26 lutego 2018r., w sprawie sygn. akt VK 234/17 za przestępstwa:

- z art. 279§1 kk i art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk popełnione: w nocy 25 lipca 2017r., w nocy 29 lipca 2017r. i w nocy 5 września 2017r.

- z art. 222§1 kk w zb. z art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk popełnione w dniu 16 sierpnia 2017r.

- z art. 190§1 kk w zw. z art. 64§1 kk popełnione w dniu 17 września 2017r.

- z art. 207§1 kk w zb. z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk w zw. z art. 12 kk w okresie od 1 marca 2017r. do 21 września 2017r.

- kara łączna 3 lata pozbawienia wolności. Na poczet kary pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od dnia 21 września 2017r. do dnia 19 stycznia 2018r. i od dnia 24 stycznia 2018r. do dnia 23 kwietnia 2018r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta spraw IIK 991/16 i VK 234/17 oraz wykaz wykonywanych kar (k. 10).

Aby zaistniały przesłanki do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym muszą być spełnione określone warunki, zarówno procesowe (art. 569 kpk), jak i materialnokarne (art. 85-90 kk). Podstawowe warunki do orzeczenia kary łącznej wynikają z art. 85§1 i2 kk i zgodnie z jego treścią:

1) karę łączną orzeka się, gdy sprawca popełnił dwa przestępstwa lub ich większą liczbę i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu (art. 85§1 k.k.);

2) podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w art. 85§1 k.k. (art. 85§2 k.k.). Za „podlegające wykonaniu” uważa się kary, co do których nie została zakończona procedura ich wykonania – takiego przymiotu nie będzie posiadała kara, która została wykonana w całości, doszło do przedawnienia jej wykonania, została objęta abolicją lub ulaskawieniem (Komentarz do art. 85 kk pod red. M. Filara, Komentarz. Kodeks Karny, WK 2016).

Zgodnie z art. 86§1 kk dolną granicę kary łącznej pozbawienia wolności wyznacza najwyższa z kar wymierzonych jednostkowo, co odpowiada systemowi absorpcji, zaś górną granicę tworzy suma wymierzonych kar jednostkowych, co odpowiada systemowi kumulacji. Przy czym, jak zgodnie podkreśla się w orzecznictwie i literaturze prawniczej, przepisy określające zasady orzekania kary łącznej nie mają kategorycznej wymowy w kwestii nakazu kierowania się wyłącznie dyrektywą pełnej absorpcji w odniesieniu do każdego skazanego, nie ma również żadnych podstaw do twierdzenia, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego. Wymierzając karę łączną stosuje się zwykle dyrektywy karania, a zwłaszcza słuszności i celowości wyrażone przez związek przedmiotowo-

podmiotowy pomiędzy poszczególnymi przestępstwami. Na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno również raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych. Jak wskazano wyżej, całkowitą zasadę absorpcji stosować należy wyjątkowo albo wtedy gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, albo orzeczone za niektóre czyny kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną, albo też istnieją jakieś szczególne okoliczności dotyczące osoby skazanego (zob. wyrok SA w Lublinie z dnia 16.03.2010r., II Aka 57/10, LEX nr 583690; wyrok SA w Lublinie z dnia 25.03.2010r., II Aka 59/10, LEX nr 658856; wyrok SA w Katowicach z dnia 20.05.2008r., II Aka 129/08, Biul.SAKa 2008/3/8; wyrok SN z dnia 19.03.2008 r., IV KK 45/08; wyrok SA w Łodzi z dnia 27.11. 2008r., II Aka 198/08; wyrok SA w Łodzi z dnia 18.11.2008r., II Aka 178/08; por. A. Marek, Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004, s. 293).

Zgodnie z art. 87§1 kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności.

Wymierzając w sprawie niniejszej skazanemu - na skutek połączenia kary ograniczenia wolności i kary pozbawienia wolności orzeczonych w sprawach IIK 991/16 i VK 234/17 - karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, Sąd kierował się zasadą kumulacji.

Sąd uwzględnił okoliczność, że czyny objęte karą łączną choć nie są odległe od siebie czasowo to nie wykazują bliskiej więzi przedmiotowej i podmiotowej. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie zachodzą żadne szczególne względy, które uzasadniałyby zastosowanie zasady absorpcji lub asperacji. Uprzednia karalność skazanego za przestępstwa i wykroczenia (informacja o pobytach i orzeczeniach, k. 12-15, karta karna, k. 6) świadczy, że zupełnie lekceważył on normy porządku prawnego. Fakt dokonania wielu czynów zabronionych nie może być dla skazanego swoistą premią, która spowodowałaby, że sprawca w wyniku łączenia kar za część przestępstw nie poniósłby kary. Przeciwnie takiemu rozstrzygnięciu przemawiają względy sprawiedliwości społecznej. Jednocześnie uwzględnić należy słaby postęp w resocjalizacji skazanego w warunkach zakładu karnego (opinia, k. 11). Zachowanie D. W. w jednostce penitencjarnej jest przeciętne, a okresowo nawet nieodpowiednie. Skazany był raz karany dyscyplinarnie za uszkodzenie mienia jednostki. Choć posiada zobowiązania finansowe w związku z orzeczonym obowiązkiem naprawienia szkody oraz nawiązką, nie czynił starań, by podjąć zatrudnienie w zakładzie karnym. Nie brał udziału w organizowanych kursach podwyższających kwalifikacje zawodowe, przyuczających do wykonywania zawodu, nie ukończył również żadnych programów readaptacji społecznej bądź edukacji.

Konkludując, Sąd doszedł do przekonania, że zastosowanie zasady kumulacji jest w pełni uzasadnione, a wysokość orzeczonej kary łącznej spełnia cele wychowawcze oraz w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Stosownie do art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył okres kar dotychczas odbytych oraz okres tymczasowego aresztowania w sprawie sygn. akt VK 234/17 od dnia 21 września 2017r. do dnia 19 stycznia 2018r. i od dnia 24 stycznia 2018r. do dnia 23 kwietnia 2018r.

W oparciu o treść art. 576 § 1 kpk Sąd orzekł o odrębnym wykonaniu połączonych wyroków w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym.

Wynagrodzenie należne obrońcy skazanego wyznaczonemu z urzędu w osobie adw. K. R. wyliczono zgodnie ze stawkami przewidzianymi w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714).

Mając na uwadze okoliczność, że skazany nie posiada żadnych dochodów ani majątku. Sąd na zasadzie art. 624§1 kpk zwolnił go od obowiązku zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.